

Landstinget siger dette har jo kun Betydning, naar Folketinget er enigt deri; er Folketinget ikke enigt deri, staaer det Folketinget frit for at gøre Ansvar gældende. Overhovedet har jo Landstinget, naar det kommer til Stykket, hvis Folketinget siger: Vi ville ikke gøre Ansvar gældende, og Landstinget maaske kunde have Lyst til at gøre det, egentlig ingen Midler til at gøre det. Det er altsaa kun et Forslag til fælles Beslutning, en Henstilling til Folketinget om at lade den Sag, som nu er 3 Aar gammel, og som har givet Anledning til Debatter og Bitterhed nok, ligge. Men reelt har det ikke nogen Betydning, at Landstinget siger, at Regnskabet passerer for vort Vedkommende. Thi Folketinget har sin frie Stilling, uanset, hvad Landstinget i den Henseende beslutter. Paa den anden Side forekommer det mig, det vilde være besynderligt, naar vi her, uden at Sagen har foreligget os til egentlig Bedømmelse, uden at kende fra første Haand de Omstændigheder ved det hele Foretagende, at vi da vilde udtale Dadel over, hvad der er sket, ved at sige: Den Udgift kan ikke passere. Jeg tillader mig derfor fremdeles at anbefale, at Landstinget her slutter sig til Flertalles Indstilling om, at Udgiften passerer; det er det samme, som to af Statsrevisorerne have indstillet.

J. Pedersen: Jeg kan i det hele slutte mig til den Fremstilling; som det ærede 6te Medlem for 1ste Kreds (Oct. Hansen), der har talt paa Mindretallets Vegne, har givet, og jeg har derfor ikke noget at tilføje. Det er jo det underlige ved denne Sag, som ogsaa den ærede Ordfører nu gjorde opmærksom paa, at Landstinget opfordrer til at stemme over, hvorvidt Rigsdagen skal frasige sig Ret til at gøre Ansvar gældende for Statsregnskabet, en Ret, som Rigsdagen som saadan aldeles ikke har; Folketinget har Ret til Anklage og Kongen har Ret til Anklage, men Rigsdagen i det hele, særlig Landstinget, har ingen saadan Ret. Derfor har den ærede Ordfører jo Ret i, at det ikke vil have nogen Indflydelse paa Folketingets Ret til Anklage, hvorledes Landstinget ved denne Lejlighed stemmer, men saa meget mere Grund forekommer der mig at være for Landstinget til at holde sig borte fra en Meningstilkendegivelse paa dette Punkt. Da det ingen reel Betydning har, kan det kun have den Betydning, at det kan foregribe Rigsrets Dommernes Stilling til Sagen. Nu siger den ærede Ordfører, at det kan det ikke gøre, fordi man ikke har stemt over Bevillingen.

Dersom Tinget i sin Tid havde stemt over Bevillingen og godkendt den, saa var dermed Tingets Stilling givet og dermed ogsaa de Medlemmers Stilling, som eventuelt kunde komme til at optræde som Dommere i Rigsretten. Men den Forskel kan man ikke gøre. Det forekommer mig tværtimod, at det høje Landsting meget godt kunde efterbevilge de Penge, som nu en Gang ere givne ud og ikke kan faas igen, og dog ved en saadan Afstemning tage alt muligt Forbehold med Hensyn til Berettigelsen af de i sin Tid af Ministeriet afholdte Bevillinger. Derimod her i Dag staaer Ordføreren og defenderer Ministeriet og gør sig al sin Flid for at paavise, at Ministeriet handlede ret og har været berettiget til det, det har gjort, og paa den Motivering mener han, det høje Ting skal stemme. Jeg kan ikke se rettere end, at de af Tingets Medlemmer, som stemme paa denne Motivering for at fraskrive Rigsdagen Ret til at gøre Ansvar gældende, have med det samme taget Parti i denne Strid og stillet sig paa Ministeriets Side, og det mener jeg, ikke er heldigt, fordi det i øvrigt ingen Nytte er til, og derfor vil jeg støtte den Henstilling, der kom fra det ærede 6te Medlem for 1ste Kreds, om man ikke til anden Behandling kunde finde en Form, hvorunder man kunde lade denne Sag ligge, og i øvrigt godkende dette Statsregnskab, som der ikke er nogen Uenighed om, men holde dette Spørgsmaal ganske aabent, hvorledes Folketinget eller Kongen til sin Tid vil stille sig over for Ministeriet med Hensyn til denne ene Bevilling. Dersom man kunde finde noget saadant, og man kunde samles derom, tror jeg, alle Parter vilde være bedst tjent dermed.

Oct. Hansen: Det kan jo ikke benægtes, at den Beslutning, vi opfordres til nu at tage, utvivlsomt er en Meningstilkendegivelse. Det er det, man under andre Forhold kalder Decharge, Rigsdagen skal „give Decharge for Regnskabet“. Det er ikke det samme, som den ærede Ordfører siger, at det betyder ikke noget, thi naar Folketinget ikke gaar med til det, falder det bort og bliver uden Betydning. For mig staaer det saaledes, at hvad Landstinget beslutter, er aldrig uden Betydning, og selv om det ikke faar Tiltrædelse i det andet Ting; staaer det fast, at Landstinget ved den og den Lejlighed har erkendt, at det var villigt til at fraskrive Rigsdagens Ret med Hensyn til denne Pengeanvendelse, og det, som jeg tillod mig at udvikle før, synes jeg ikke, at Landstinget